

ΣΥΝΤΡΙΜΜΙ

Καράβι πρωτοτάξιδο μ' όλάνοιχτα πανιά
 —σάν αγκυλιές που θάκλειναν τήν πλάση—,
 ξεκίνησες κάποιαν οδγή θολή, που ή καταχνιά
 τόν άγνωρό σου δρόμο είχε σκεπάσει.

Καράβι νέο ξανοίχτηκες — κ' οι πέθοι σου φτερά! —
 στού βίου τήν πικροθάλασσο, καρδιά μου·
 φτωχή καρδιά, που σ' έβριξεν ή μάθηρ συμφορά
 συντρίμμι σέ μιάν έρμη ξέρα χάμον . . .

ΔΟΣ ΜΟΥ ΤΟ ΧΕΡΙ

Ως πότε πιά, ψυχή πικρότατη,
 καημους θα λέμε και θα κλαίμε ;
 Σε φλογερή γιατί' μιιά κόλαση
 τό νιάτα τό χλωρό τό καίμε ; . . .

Δός μου τό χέρι τό περάσουμε
 τής θλίψης τό θολό ποτάμι,
 πριν ή ψυχή μας σιά βαλτόνερα,
 μές στήν άπελπισιά αποκάμει.

Δός μου τό χέρι σου, άδερφούλα μου,
 — κ' ίσως νικήσοι με τή μοίρα —
 τήν πεθαμένη νάστασήσου με
 χαρά μές στή φωτοπλημμύρα . . .

ΝΙΚΟΣ ΠΑΛΛΗΣ